

ΣΤΟΝ ΠΑΡΘΕΝΩΝΑ

Στά πολυκαιρισμένα σου τὰ μάμαρα
μιᾶς αἰωνιότητος κρατεῖς τὰ πεπρωμένα
καὶ κρύβεις κάποια μυστικά ὑπερκόσμια
ἐπὶ ἁρμονίες καὶ ῥυθμούς γραμμένα.

Κάποιοι Θεοὶ Ὀλύμπιοι σὲ σμίλεψαν
τὸ αἰώνιο Πνεῦμα νὰ στεγάσῃς, Παρθενῶνα
κ' ἔγινες στῆς Σοφίας τοὺς ὀλόφωτους βωμούς,
αἰώνια κι' ἀναλλοίωτη κορῶνα.

Τὸ μεγαλεῖο σου ἰερό κι' ἀγάλιστο
ξυπνάει στὴ σκέψι χρόνους δοξασμένους,
εὐλαβητικὰ ἀνασταίνει ἡ ψυχὴ
κόσμους τῶν ἀθανάτων νεκρωμένους.

Καὶ τραγουδεῖ μὲ λύραν Ἐπολλώνια
τὸ κάλλος σου τ' ἀρχαῖο Παρθενῶνα,
τὸ πάντα νέο, ἀθάνατο καὶ ἀφραστο
γονατιστὴ μπρὸς στὴ Μεγάλῃ σου Εἰκόνα

Κι' ἀόρατοι προσκνητῆς διαβαίνουνε
σὲ λιτανεῖα θαυμασμοῦ μπροστά σου
σὰν ἡ αὐγὴ τῆς Ἀττικῆς καὶ τὰ λυκόφωτα
ῤαντίζουν μὲ χρυσὸ τὴν Ὀμορφιά σου

ΣΑΝ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

Στὸ παιδί μου.

Πέντε φορές τὴν ἀνοιξί
εἶδαν τ' ἀγνά σου μάτια·
πέντε Μπαγιῶν τὰ λούλουδα
δροσολουσμένα εἶδες.

Καὶ πέταξες ὀλόλευκο
στοῦ Ἥλιου τὰ παλάτια,
μαζὺ σου παίρονοντας χρυσᾶ
ὄνειρα κ' ἔλπίδες!

ΠΟΤΕ ΣΑΝ ΓΙΓΑΝΤΑΣ

Πότε σὰν γίγαντας ὀρθώνεται ἡ σκέψη μου
ποῦ ὀρμητικὰ στὸ ἄτι του διαβαίνει
αὐτὸς ἀκράτητος πετώντας στὰ αἰθέρια
γιὰ μιὰ ζωὴ ἀπὸ ψέμμα λυτρωμένη.

Μ' ἀπληστη δίψα πίνει φῶς ἀθάνατο
καὶ λούζεται στὰ νάματα ἐκεῖνα

ποῦ κατεβαίνουν ἀπὸ θεϊκὲς φωτοπηγές
καὶ τ' οὐρανοῦ ποτίζουνε τὰ κρῖνα.

Καὶ πότε πάλι, σὰν ἀδύνατο πτερό
ποῦ ταλαντεύεται σ' ἓν ἄστρο κλαράκι
ποῦ σέρνεται στὰ χαμολούλουδα δειλὸ
καὶ πνίγεται σὲ μιὰ σταλιά νεράκι.

Μέσ' τὸ ρηχὸ τὸ τέλμ' ἀναταράζεται
καὶ μάταια ζητάει τὴ λευτεριά του
πράσινη μοῦχλα τοῦ βαραίνει τὴ ζωὴ
καὶ τὴ στενὴ καρδιά του!

Ἔτσι κ' ἡ σκέψη μου ἀπὸ γίγαντας κι' αὐτὸς
πέφτει βαθεῖα σὲ μι' ἄβυσσο θανάτου,
καὶ νοσταλγεῖ ὁ πεσμένος γίγαντας τὸ ἄτι του
καὶ ὁ ἀητὸς τὰ δυνατὰ πτερά του.

ΤΟ ΛΕΪΦΑΝΟ ΔΙΑΒΑΙΝΕΙ

Πάει ὁ Σταυρὸς μπροστὰ μὲ τὰ ξεφτέρια·
ἀκολουθᾶνε οἱ παπάδες μ' ἀγιοκέρια
κατὰ τὸ κάστρο, ἀργὰ στὸ κοιμητήρι·
πᾶνε νὰ θάψουνε τὸν πρῶτο νοικοκύρη.

Τοῦ τόπου γεροντάκι ποῦ ἡ ζωὴ του
ἔσθυσε ἡσυχὰ ἐχτές τὸ δεῖλι·
ἀργοπλανιέται ἐπ' ἀν' στὸ ἀχνό του χεῖλι
στερνὴ ἀναλαμπὴ 'πὸ τὴν ψυχὴ του

Τὸ λείψανο διαβαίνει· πονεμένες,
φτωχὲς γρηοῦλες καὶ χαροκαμένες
κουνώντας τὸ κεφάλι τους κυττάζουν
τοὺς πεθαμένους τοὺς θυμοῦνται κι' στενάζουν!

Κάτω ἀπὸ τὸ μαῦρο τους μαντήλι
καὶ στὰ μαραγγιασμένα τους τὰ χεῖλη
πέρνουν ζωὴ ψυχούλες ξεχασμένες
σὰ φθινοπώρου ἀκτίνες μακροσμένες!

Καὶ βλέποντας τὸ λείψανο, στὴν ἔκρηκα
τοῦ δρόμου, στέλνουνε μὲ δάκρυα
στὰ φτωγικὰ τ' ἀγαπημένα τους τὰ μνήματα
ψυθιριστά, κάποια τοῦ πόνου τους μηνύματα.

Ἀπὸ τὴν ἀνέκδοτη συλλογὴ μου.

ΑΘΗΝΑ Ν. ΤΑΡΣΟΥΛΗ